

גדלתי במשפחה עם הורים ושני אחים. נולדתי בסודן. הגעתי לישראל בגיל 7. היום הראשון שלי בישראל היה מוזר, לקחו אותי מהגבול למחנה הצבאי. נשארנו שם יום ואז לקחו אותנו לאילת. האנשים היו נחמדים אלינו למרות שהמקום לא היה כל כך נחמד - הוא לא היה מיושב, די מדברי ויבש. הם דיברו אליי בשפה שלא הבנתי, אבל תוך שבועיים התחלתי להבין מה קורה סביבי ולהבין את השפה. ואז כמה שבועות אחר כך כבר הלכתי לבית ספר ולמדתי את השפה. היה לי טוב עם ההורים שלי וחברים שלי מישראל. עשיתי איתם שטויות, הלכתי לשחק בגן והשארתי את הדלת פתוחה ואמא שלי הייתה מתעצבנת.

אמא שלי היא אמא אפריקאית קשוחה והיה לה מאוד חשוב ללמד אותי על התרבות שלי ועל משמעת. הם רצו למשל שנדבר דינקה בבית, ולא עברית, כדי שנשמר אותה. אני אמנם לא כזאת טובה היום בדינקה אבל אני יכולה להסתדר בחברה. מאוד אהבתי את הקהילה בישראל, השכונה שלנו הייתה שקטה והחברים שלי היו כיפיים. גרתי באילת והיינו הולכים הרבה לים ונהניתי כל כך לשחות, ועד היום אני אוהבת. הייתי בישראל עד גיל 11, ואז פונינו.

היום האחרון שלי בישראל היה עצוב ומאוד רגיש. בכיתי הרבה. לחברה הטובה שלי קראו גל, ולמורה האהובה עליי קראו רוחה והיא נפטרה לא מזמן. את גל פגשתי בשכונה. אנחנו מדברות מדי פעם כשאני בחופשה, כי כשאני פה בבית ספר זה קשה.

יש לי חלום לייצר מוצרים בשביל נשים - קרם גוף ובגדים ואני אצטרך להתאמץ הרבה בשביל לגרום לזה לקרות כי זה לא כל כך נהוג בדרום סודן. אני אצטרך להיות יזמית ולהתייעץ עם אנשים שכבר עושים את זה. אני רוצה לחזור חזרה לדרום סודן ואני חושבת שבסוף השנה הזאת אני אסיים את הלימודים. אחרי זה אני ארצה ללכת ללמוד עסקים וחשבונאות, אני טובה במתמטיקה וזה יעזור לי לעסוק שלי בעתיד. אני גם חושבת שאוכל לפתוח מסעדה ושיהיה שם הרבה סוגים של אוכל מכל העולם.

להיות פליט אומר משהו ממש רע. זה אומר שפעם היית בסביבה מאוד נעימה וטובה ואז משהו קורה מאמצע שום מקום ואז אתה רץ ואין יותר בית ספר ואין יותר חברים. בישראל לא הרגשתי פליטה. הייתי בסביבה נעימה וטובה עם המשפחה שלי ועם השכונה.

פה באוגנדה אני גם לא מרגישה פליטה. אני לא כל כך אוהבת להיות באוגנדה אבל, כי הסביבה של הבית ספר לא נעימה לי וגורמת לי לחשוב רעה על אוגנדה. זו סביבה מאוד קשה שמעירים אותי מוקדם ולא נותנים לי כל כך מספיק זמן לדבר עם ההורים שלי ועם החברים שלי. אני לא יכולה ללכת לשחות וללכת לחוף כמו שאני אוהבת. רק כשאני נמצאת בבית.

בעוד עשר שנים הייתי רוצה להיות בשלווה במדינה שלי, בדרום סודן, לדעת מה אני רוצה לעשות ולעבוד לקראת זה. אני מאוד אשמח להיות בן אדם טוב כשאגדל שיוכל לעזור לבן אדם אחר. אני יודעת איך זה להיות במצב שאתה צריך עזרה, ושאתה לא מסוגל לעשות את זה יותר. ואני רוצה להיות מסוגלת לעשות את זה גם כן עבור ילדים אחרים ונשים בעיקר. מאז שחזרתי מישראל מצאתי את עצמי הרבה יותר חשופה לאלימות כלפי נשים וזה מפריע לי כל כך ומוציא אותי משלוותי. בחרתי רקע ריק אני רק מתחילה. דף חדש.